بدترین نتیجه‌ی دوچرخه‌سواری در المپیک‌ها بعد از ۱۹۹۶ آتلانتا

رکاب زدن در سراشیبی

دوچرخه‌سواری ایران با یک ورزشکار راهی بازی‌های المپیک توکیو می‌شود. این بدترین نتیجه برای این رشته در ۲۵ سال گذشته است که بعد از المپیک ۱۹۹۶ آتلانتا تا به حال سابقه نداشته دوچرخه‌سواری ایران با یک سهمیه به المپیک برود. ورزشی که روزگاری حداقل در آسیا حرف برای گفتن داشت و در بازی‌های آسیایی یا مسابقات قهرمانی آسیا به راحتی مدال می‌گرفت و در بازی‌های المپیک حداقل دو یا سه سهمیه را به خودش اختصاص می‌داد، حالا با هزارویک زحمت توانسته یک سهمیه بگیرد تا در توکیو غایب نباشد.

با وجود پشت سر گذاشتن یک دوران خوب در دوچرخه‌سواری، اگر همه‌چیز طبق برنامه پیش می‌رفت الان باید درباره‌ی این حرف زده می‌شد که آیا به کسب مدال المپیک هم فکر می‌کنید یا نه؟ اما اوضاع به حدی خراب شده و دوچرخه‌سواری ایران به اندازه‌ای دنده عقب گرفته که حالا باید پرسید آیا در توکیو به خط پایان می‌رسید یا نه؟

چه به سر دوچرخه‌سواری ایران آمده که از سه سهمیه‌ای که در المپیک‌های ۲۰۱۲ لندن و ۲۰۱۶ ریو کسب کرده بود، به یک سهمیه در توکیو رسیده است؟ جواب دادن به این سوال شاید گره‌گشای بسیاری از مشکلات این ورزش باشد. ورزشی که روزگاری با قادرمیزبانی، حسین عسکری، امیر زرگری، عباس سعیدی تنها و خیلی‌های دیگر در آسیا حرفی برا گفتن داشت، اما حالا به زحمت می‌تواند در قهرمانی آسیا خودی نشان بدهد.

شاید دلیل این همه افت، به ضعف مدیریت و برنامه‌ریزی برگردد و شاید هم اختلافات درونی که در سال‌های اخیر به بهانه‌های مختلف به اوج رسیده بود، باعث شد تا ترمز دوچرخه‌سواری ایران روی نوار شکست و ناکامی قفل کند و این رشته‌ی پرطرفدار را زمین‌گیر کند. اما هرچه هست، کار برای رسیدن به روزهای اوج دوچرخه‌سواری ایران بسیار سخت شده است. البته که ماجرای انتخابات ریاست فدراسیون، نشان‌دهنده‌ی همه‌ی واقعیت‌های این رشته است. انتخاباتی که به یک ماه نرسیده، صحبت از ابطال و تعلیق آن به میان آمده. فدراسیون جهانی و کمیته‌ی بین‌المللی المپیک دراین‌باره نامه‌نگاری کردند و احتمال محرومیت و تعلیق برای این رشته وجود دارد. کاش به جای دخالت‌های بی‌مورد و دردسرساز، مسئولان فکری به حال آینده‌ی این رشته کنند و با ورود یک مدیر جدید و کاربلد که توان برنامه‌ریزی و مدیریت داشته باشد و بتواند حامیان مالی جدیدی به این رشته بیاورد، دوچرخه‌سواری را از خطر سقوط نجات دهد. شاید دلیل دیگر این همه افت دوچرخه‌سواری در ایران، تعطیلی باشگاه‌ها باشد. با نگاهی به وضعیت باشگاهایی که در این رشته فعالیت می‌کردند و الان تعطیل شدند، می‌توانند بخش دیگری از واقعیت‌ها و نیازهای این رشته را عیان کند. اگر رییس فدراسیون بتواند همین یک مورد را حل کند، گام بزرگی برای خروج دوچرخه سواری از رکود برداشته است. روزگاری پتروشیمی و شهرداری از تبریز و پیشگامان کویر یزد، در این رشته فعالیت چشمگیری داشتند اما الان کجا هستند؟ مدت‌هاست که تعطیل شده‌اند و همین تعطیلی آسیب زیادی به دوچرخه‌سواری زده، اما آیا کسی هست که بتواند این کارها را انجام دهد؟

